

ב"ה

מעין חי

רעיון משיחות הרבי לחגים ולמועדים מעובד לילדי ישראל

ל"ג בעומר

השאלה

ביום קדוש זה – ל"ג בעומר, ישנן שתי סבות עקרוניות לשמחה: 1. בו ביום, פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות. 2. זהו יום הלולת רשב"י, אשר בקש שישמחו לדורות, ביום פטירתו. כל ענין בתורה, הנו בתכלית הדיק, באשר לנושא אחד, ישנן מספר סבות, מובן הדבר אשר קים קשר מהותי ותכני ביניהן – מאחר ושתיהן מבארות פעלה אחת, מתוך מספר דבטים. מהו הקשר הפנימי, בין שני המארכות הגורמים לשמחה בל"ג בעומר? ומה נובל אנו ללמוד מכך, בהוראה לעבודת ה', בחיי היום יום?

התשובה

לכל אחד מתלמידי רבי עקיבא – אשר צדיקים גדולים היו – היתה שיטה ודרך מיוחדת משלו, בעבודת ה'. הם היו כל-כך בטוחים בדרךם ונכונותה ובדאיות גמורה האמינו שחבריהם, שאינם עובדים את ה' בדרך זו, הנם טועים ולא מגיעים לשלמות הראויה בעבודת ה'. דבר זה הוביל אותם, לא לנהג בחבריהם בכבוד הראוי להם, כאשר סברו כי עבודתם הנה פגומה. חסר הכבוד שנהגו התלמידים זה בזה, הביא עליהם ענש כבד, ובימים שבין פסח לעצרת (שבועות), מתו 24,000 תלמידיו של רבי עקיבא. ביום ל"ג בעומר, פסקו התלמידים מלמות ולכן הנו יום של שמחה גדולה. חמשה תלמידים נותרו לו לרבי עקיבא, אחד מהם הנו רשב"י. מכאן מבינים אנו, כי רשב"י לא נהג כמו התלמידים שנפטרו, ועבודתו היתה בשלמות ובכבוד לחבריו. ביום הסתלקותו של צדיק, מצטרפים ומאירים בכל העולמות, פעלותיו של הצדיק – תורתו ועבודת ה' שלו. הוא מתעלה לשלמות גבוהה יותר, וכך גם כל המקשרים אליו. עבודת רשב"י כאמור, שונה מעבודת חבריו. עבודתם, הביאה למותם, ואלו עבודת רשב"י היא שהביאה לכך שפסקו ביום זה מלמות. ביום בו מתעצמת ומתעלה עבודת הצדיק – ביום פטירתו, מתגלה מהותה הפנימית. היא מביאה חיים לעולם הגשמי והרוחני ונותנת דרך ראויה ושלמה בעבודת ה', לכל אנשי הדור.

ההוראה למעשה

מרשב"י הקדוש נלמד, כי גם אם אין אנו מסכימים עם דרכו של החבר ואפלו אם נראית היא לנו מוזרה, יש לכבד כל יהודי באשר הוא. רשב"י כידוע, חבר את ספר הזהר, בו מובאים סודות התורה. לא תמיד נובל להעריך נבונה את מהותו של כל אחד, ליהודי באשר הוא, ישנו עמק נפלא ועצום. יש לנהג בכל יהודי, בכבוד הראוי ולדעת שבפנימיותו הנו בודאי טוב בתכלית – יהלום נפלא ומאיר.

לע"נ יהושע מרדכי בן בנימין הכהן ז"ל.

(מעובד לפי לקוטי שיחות חלק כ"ב עמ' 138-139) באדיבות 'מכון לוי יצחק'.